

Hľa,
 Anjel vzduchu
 ho prinesie,
 a každé oko ho uvidí,
 a bratstvo,
 celé šire bratstvo Zeme
 pozdvihne svoj hlas
 ako jeden a zaspieva,
 kvôli nemu. Amen.
 „Ja som Alfou i Omegou,
 Počiatkom i Koncom;
 som všetkým, čo je, čo bolo
 a čo bude.“
 A hlas prehovoril
 a ja som sa obrátil,
 aby som videl ten hlas,
 ktorý ku mne prehovoril,
 a ako som sa obrátil, uvidel
 som sedem zlatých sviec;
 A uprostred ich
 žiariaceho svetla
 som uvidel niekoho
 ako syna človeka,
 zaodetého v bielom,
 v bielom ako sneh.
 A jeho hlas zaplnil vzduch
 zvukom rútiacej sa vody;
 a v jeho rukách
 bolo sedem hviezd,
 a keď prehovoril, jeho
 tvár bola prúdiacim svetlom,
 žiariaca a zlatá
 ako tisíce slnc.
 Povedal: „Neboj sa,
 som prvým i posledným,
 som počiatkom i koncom.
 Zapiš veci, ktoré si videl,
 veci, ktoré sú,
 a veci, ktoré prídu potom;
 Tajomstvo siedmich hviezd,
 ktoré zaplňajú moje ruky,
 a siedmich sviec,
 vyžarujúcich večné svetlo.
 Sedem hviezd,
 to sú Anjeli Nebeského Otca
 a sedem hviezd
 sú Anjeli Pozemskej Matky.
 A duch človeka
 je plameňom,
 ktorý prúdi

medzi svitom hviezd
 a žiariacou sviečkou;
 a prináša sväté svetlo
 medzi Nebo a Zem.“
 Tieto veci povedal ten,
 ktorý držal sedem hviezd
 vo svojich rukách,
 kto kráčal v plameni
 siedmich zlatých sviečok.
 Ten, čo má sluch,
 nech počuje,
 čo povedal duch:
 „Tomu, kto zvíťazí,
 dovolím jesť
 zo stromu života,
 ktorý stojí uprostred
 žiarivého raja Božieho.“
 A potom som sa pozrel a hľa,
 dvere v Nebi boli otvorené:
 A hlas,
 ktorý znel zo všetkých strán
 ako trúbka,
 prehovoril ku mne:
 „Pod' sem hore
 a ja ti ukážem veci,
 ktoré musia nastať.“
 A okamžite som bol tam,
 v duchu,
 na prahu otvorených dverí.
 Vstúpil som
 cez otvorené dvere
 do mora žiariaceho svetla.
 A uprostred
 oslepujúceho oceánu žiary
 bol trón:
 a na tróne sedel niekto,
 koho tvár bola skrytá.
 A okolo toho trónu
 bola dúha,
 ktorá vyzerala ako smaragd.
 Okolo toho trónu
 bolo trinásť sedadiel:
 a na tých sedadlách som
 videl sedieť trinásť staršinov,
 zaodetých v bielom odevu
 a ich tváre boli skryté
 víriacim mrakom svetla.
 A pred tým trónom horelo
 sedem ohnivých lúčov,
 ohňom Pozemskej Matky.

A pred trónom svietilo
 sedem Nebeských hviezd,
 ohňom Nebeského Otca.
 Pred tým trónom bolo
 more skla ako kryštál:
 a v ňom sa odrážali
 všetky hory a údolia Zeme
 a všetky stvorenia,
 ktoré tam prebývajú.
 A trinásť staršinov
 sa skláňalo pred
 nádherou toho,
 ktorý sedel na tróne,
 a ktorého tvár bola skrytá,
 a rieky svetla prúdili
 z ich rúk
 od jedného k druhému,
 a oni zvolali:
 „Svätý, Svätý, Svätý,
 Pán Boh Všemohúci,
 ktorý bol, je a bude.
 Ty si hodný, ó Pane,
 toho, aby sa ti dostalo slávy,
 cti a moci:
 pretože ty si stvoril
 všetky veci.“
 A potom som uvidel
 v pravej ruke toho,
 ktorý sedel na tróne,
 knihu popísanú spredu
 a zozadu, zapečatenú
 siedmimi pečaťami.
 A zaplakal som, pretože
 tá kniha sa nedala otvoriť,
 a nebol som ani schopný
 prečítať, čo tam bolo
 napísané. Jeden zo staršinov
 mi povedal: ‘Neplač.
 Natiahni ruku
 a vezmi si tú knihu.’
 Natiahol som svoju ruku
 a dotkol sa tej knihy.
 A hľa,
 obal sa otvoril
 a moje ruky sa dotkli
 zlatých strán,
 moje oči zazreli
 tajomstvo siedmich pečatí.
 A ja som zazrel a počul
 hlas mnohých anjelov

okolo trónu
 a ich počet bol
 desať tisíc krát
 desať tisíc,
 a tisíce tisícov,
 hovorili hlasným hlasom:
 „Všetka sláva, múdrosť,
 sila a moc,
 na veky vekov,
 tomu, kto odhalí
 Tajomstvo Tajomstiev.“
 A ja som uvidel víriace
 oblaky zlatého svetla
 rozľahujúce sa ako
 ohnivý most
 medzi mojimi rukami
 a rukami trinástich staršínov,
 a nohami toho,
 ktorý sedel na tróne,
 ktorého tvár bola skrytá.
 Otvoril som prvú pečať
 a uvidel som
 Anjela Vzduchu,
 a medzi jeho perami
 prúdil dych života
 a on kľáčil nad Zemou
 a dával človeku
 vetry múdrosti
 a človek ich vdychoval.
 A keď vydýchol,
 obloha potemnela
 a sladký vzduch
 sa stal zápachajúcim
 a oblaky zlého dymu
 viseli nízko nad Zemou.
 A ja som v hanbe odvrátil
 svoju tvár preč.
 Otvoril som druhú pečať.
 A uvidel som Anjela Vody.
 A medzi jeho perami
 prúdila voda života.
 A on kľáčil nad Zemou
 a dával človeku oceán lásky.
 A človek vstupoval
 do čistých a žiarivých vôd
 a keď sa dotkol tej vody,
 jasné prúdy potemneli
 a kryštálové vody
 zhustli bahnom,
 ryby ležali lapajúc po dychu

v hnijúcej temnote
 a všetky tvory
 umierali od smädu.
 A ja som v hanbe odvrátil
 svoju tvár preč.
 Otvoril som tretiu pečať.
 A uvidel som Anjela Slnka.
 A medzi jeho perami
 prúdilo svetlo života
 a on kľáčil nad Zemou
 a dával človeku
 Ohne Moci
 a sila Slnka
 vstupovala do srdca človeka,
 a on si ju vzal
 a vytvoril s ňou
 falošné slnko
 a rozširoval ohne skazy,
 vypaľoval lesy,
 ničil zelené údolia,
 nechávajúc iba spálené
 kosti svojich bratov.
 A ja som v hanbe odvrátil
 svoju tvár preč.
 Otvoril som štvrtú pečať.
 A uvidel som Anjela Radosti.
 A medzi jeho perami
 prúdila hudba života.
 A on kľáčil nad Zemou
 a dával človeku pieseň mieru.
 A mier a radosť
 ako hudba
 prúdili dušou človeka.
 Ale on počul iba
 hrubú disharmóniu
 smútku a nespokojnosti.
 A ja som v hanbe odvrátil
 svoju tvár preč.
 Otvoril som piatu pečať.
 A uvidel som Anjela Života.
 Medzi jeho perami
 prúdila svätá dohoda
 medzi Bohom a Človekom
 a on kľáčil nad Zemou
 a dával človeku
 dar Stvorenia.
 A človek vytvoril
 kosák zo železa
 v tvare hada
 a žatva, ktorú zožal,

bola z hladu a smrti.
 A ja som v hanbe odvrátil
 svoju tvár preč.
 Otvoril som šiestu pečať.
 A uvidel som Anjela Zeme.
 Medzi jeho perami
 prúdila rieka večného života
 a on kľáčil nad Zemou
 a dával človeku
 tajomstvo večnosti,
 a hovoril mu,
 aby otvoril svoje oči
 a uvidel tajomstvá
 Stromu Života
 v Nekonečnom Mori.
 Človek ale pozdvihol ruku,
 oslepil svoje vlastné oči
 a povedal,
 že neexistuje žiadna večnosť.
 A ja som v hanbe odvrátil
 svoju tvár preč.
 Otvoril som siedmu pečať.
 A uvidel som Anjela
 Pozemskej Matky.
 A on so sebou priniesol
 poslanstvo žiariaceho svetla
 z trónu Nebeského Otca.
 A toto poslanstvo bolo určené
 len pre uši človeka,
 toho, čo kráča medzi
 Zemou a Nebom,
 a do ucha človeka
 bolo pošepnuté
 toto poslanstvo.
 A on nepočul.
 No ja som neodvrátil
 svoju tvár v hanbe.
 Natiahol som svoju ruku
 ku krídlam toho anjela
 a obrátil svoj hlas k Nebu
 hovoriac:
 „Povedz mi to poslanstvo.
 Aby som jedol ovocie
 zo Stromu Života,
 ktorý rastie v Mori Večnosti.“
 Anjel sa na mňa pozrel
 s veľkým smútkom
 a v Nebi bolo ticho.
 A potom som začul hlas,
 ktorý znel ako trúbka,

a hovoril: „Ó Človeče,
pozrel si sa na zlo,
ktoré si spáchal,
keď si odvrátil
svoju tvár od Božieho trónu?
Keď si nevyužil dary
siedmich Anjelov
Pozemskej Matky
siedmich Anjelov
Nebeského Otca?“
A zachvátila ma hrozná
bolesť, akoby som v sebe
cítil duše všetkých tých,
ktorí oslepili sami seba.
Aby videli iba svoje vlastné
telesné túžby .
A uvidel som
sedem anjelov,
ktorí stáli pred Bohom;
a im bolo daných
sedem trubiek
a prišiel ďalší anjel
a postavil sa pred oltár,
majúc zlatú kadidelnicu;
A bolo mu dané
mnoho kadidla,
ktoré by mal ponúknuť
spolu s modlitbami
všetkých anjelov
na zlatý oltár,
ktorý bol pred trónom.
A dym z kadidla
stúpал z anjelových rúk
nahor k Bohu.
Anjel vzal kadidelnicu
naplnil ju ohňom z oltára,
hodil ju na Zem,
a tam boli
hlasy a hromobitie,
blesky a zemetrasenia.
A sedem anjelov,
ktorí mali sedem trubiek,
pripravovali sa na
ich rozozvučanie.
Prvý anjel zadul
a nasledoval ľadovec
a oheň zmiešaný s krvou
a to všetko bolo
vrhnuté na zem.
Zelené lesy a stromy

boli vypálené
a všetka zelená tráva
vyschla na popol.
Druhý anjel zadul
a vysoká hora
planúca ohňom
bola vhodaná do mora
a krv stúpala
zo Zeme ako para.
Štvrtý anjel zadul
a bolo veľké zemetrasenie;
A slnko očernelo
ako vrecovina
a mesiac sa stal krvavým.
Piaty anjel zadul
a hviezdy z Neba
spadli na Zem
ako figy z figovníku
strasené silným vetrom.
Šiesty anjel zadul
a Nebo odišlo
ako zvitok,
keď sa zvinie do rolky.
A na celej Zemi
nebolo jediného stromu,
jediného kvetu,
jediného stebľa trávy.
A ja som stál na Zemi,
moje nohy
klesli do pôdy
mäkkej a nasiaknutej krvou,
rozširujúcou sa
kam až oko dovidelo.
A na celej Zemi bolo ticho.
Siedmy anjel zadul.
A uvidel som mocnú bytosť
zísť z Neba
zaodetú v oblaku
a s dúhou nad hlavou
a jej tvár bola akoby
to bolo Slnko,
jej nohy boli ohnivé stĺpy.
A vo svojej ruke mala
otvorenú knihu:
položila svoju pravú nohu
na more
a ľavú nohu na zem
a zakričala mocným hlasom,
ktorý bolo skvelé počuť:
‘Ó Človeče, chcel by si,

aby sa táto vízia naplnila?’
A ja som odvetil:
‘Ty vieš,
že urobím čokoľvek,
aby sa tieto hrozné veci
nestali.’
A tá bytosť prehovorila:
„Človek stvoril tieto
sily deštrukcie.
Stvoril ich vlastnou mysl’ou.
Odvrátil svoju tvár
od anjelov Nebeského Otca
a Pozemskej Matky
a navrhol svoje
vlastné zničenie.“
A ja som prehovoril:
„Potom niet žiadnej nádeje,
jasný anjel?“
A žiarivé svetlo
prúdilo ako rieka z jeho rúk,
keď odpovedal:
„Vždy existuje nádej,
ó ty, pre ktorého bolo
stvorené Nebo i Zem.“